

РЕШЕНИЕ

№ 5620

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4709** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-29002917007110-091-001/19.12.2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 384/05.03.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон. Претендира разносните по делото, за което представя списък.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-29002917007110-020-001 от 19.10.2017 г., връчена на 23.10.2017 г., издадена от М. Х. С., на длъжност началник сектор

„Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП - ГДО, е възложено извършването на ревизия на „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ ЕАД за установяване на задълженията :

- за корпоративен данък по ЗКПО за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г.;
- за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г.;
- данък върху представителните разходи за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г.;
- данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г.;
- данък върху разходите за превозни средства за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г.;
- данък върху доходите на чуждестранни юридически лица за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. и
- данък върху добавената стойност за периодите от 11.09.2012 г. до 31.12.2012 г.

Ревизионното производство е спряно със Заповед № Р-29002917007110-023-001/11.01.2018 г., издадена от М. Х. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП - ГДО.

Поради назначаването на М. Х. С. на длъжност директор на ТД на НАП - ГДО със Заповед № ГДО-29/08.03.2018 г., издадена от директора на ТД на НАП – ГДО, на Г. С. С. е възложено: да издава заповеди за изменение на ЗВР, на основание чл. 113, ал. 3 от ДОПК; заповеди за спиране на производствата по чл. 34, ал. 3 от ДОПК /или отказ за спиране/ и възобновяване по чл. 35 от ДОПК, както и да упражнява правомощията на орган, възложил ревизията по чл. 119, ал. 2 от ДОПК по отношение посочените в заповедта ревизионни производства.

Ревизионното производство е възобновено със Заповед № Р-29002917007110-143-001/12.04.2018 г., издадена от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП - ГДО.

Със Заповед за изменение на ЗВР № Р-29002917007110-020-002/20.04.2018 г., издадена от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО срокът за приключване на ревизионното производство е удължен до 21.06.2018 г.

Със Заповед № Р-29002917007110-ЗИД-001/15.06.2018 г. и Заповед № Р-29002917007110-ЗИД-002/14.09.202018 г., издадени от изпълнителния директор на НАП срокът за приключване на ревизионното производство е удължен до 23.10.2018 г. В тази връзка са издадени Заповед за изменение на ЗВР № Р-29002917007110-020-003/18.06.2018 г. и Заповед № Р-29002917007110-020-004/17.09.2018 г. от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО.

За резултатите от ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ № Р-29002917007110-092-001/13.11.2018 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, е подаденото възражение, вх.№ 26-Ц-15623/13.12.2018 г.

Ревизията приключва с РА № Р-29002917007110-091-001/19.12.2018 г., издаден от от Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО - орган, възложил ревизията, и К. Е. Г. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО – ръководител на ревизията. РА е връчен на 20.12.2018 г.

С РА са установени допълнителни задължения за корпоративен данък по ЗКПО за 2012 г. общо в размер на 62 764,05 лв. и лихви за забава в размер на 33 689,37 лв., данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица за периодите от м.04.2012 г. до м.12.2012 г. общо в размер на 205 868,96 лв. и лихва за забава в размер на 133 346,01 лв., както и задължения по ЗДДС за периодите от м.09.2012 г. до м. 12.2012 г. общо в размер на 242 569,03 лв. и лихви за забава размер на 148 294,83 лв.

С жалба вх. № 26-Ц-15981 от 27.12.2018 г. по регистъра на ТД на НАП -Големи данъкоплатци и осигурители /ГДО/, е оспорен РА по административен ред.

С решение № 384/05.03.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, оспорения РА е потвърден. Решението е връчено на 07.03.2019 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-00-27/19.03.2019 г., издаденият РА е оспорен и по съдебен ред.

Предмет на разглеждане по настоящото дело е издадения Ревизионен акт № Р-29002917007110-091-001/19.12.2018 г., потвърден с решение № 384/05.03.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са установени допълнително задължения:

- за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2012 г. общо в размер на 62 764,05 лв. и определените лихви за забава общо в размер на 33 689,37 лв.,

-за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица за периодите от м.04.2012 г. до м. 12.2012 г. общо в размер на 205 868,96 лв. и лихва за забава в размер на 133 346,01 лв., както и

-в частта на допълнително установените задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от м.09.2012 г. до м.12.2012 г. общо в размер на 242569,03 лв. и лихви за забава в размер на 148 294,83 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК ревизия може да се възлага от орган по приходите, а съобразно чл. 7, ал.1 от ЗНАП органи по приходите са: изпълнителният директор на НАП и неговите заместници, териториалните директори и техните заместници; директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори и служителите, заемащи длъжност „държавен експерт по приходите“, „държавен инспектор по приходите“, „главен експерт по приходите“, „старши експерт по приходите“, „експерт по приходите“, „главен инспектор по приходите“, „старши инспектор по приходите“ и „инспектор по приходите“. Освен с функцията на орган по приходите, разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК обвързва овластяването за издаване на ЗВР с наличието на персонална компетентност, предвиждайки, че

оправомощеният орган по приходите следва да е изрично определен от териториалния директор.

Необходимо е да се прецени дали териториалният директор притежава компетентност за възлагане на ревизии по реда на чл. 112, ал. 1 от ДОПК с оглед дефиниране на характеристиките на волеизявлението, с което териториалният директор определя кой измежду всички, посочени в чл. 7, ал. 1 от ЗНАП органи по приходите в компетентната териториална дирекция може да възлага ревизии. Основните правомощия на териториалния директор са регламентирани в чл. 11, ал. 1 и ал. 2 от ЗНАП и могат да се разграничат в две отделни групи: организационно-ръководни и материалноправни. По силата на чл. 11, ал. 1, т. 4 от ЗНАП териториалният директор е компетентен да организира и ръководи възлагането и извършването на ревизии, а нормата на чл. 11, ал. 2, т. 1 от ЗНАП сочи, че той издава предвидените в ДОПК актове. Разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 4 от ЗНАП предоставя точно определен обем властническа компетентност, а разширителното ѝ тълкуване е недопустимо.

В този контекст, разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК предоставя на териториалния директор единствено организационно-управленско правомощие, в което от една страна се включва задължението за определяне на орган по приходите, който да възлага ревизии, а от друга правото на преценка, при условията на оперативна самостоятелност, кой точно измежду отделните органи по приходите да определи. При реализацията на това организационно-ръководно правомощие не се прехвърля първична материална компетентност за възлагане на ревизии на определения орган по приходите, тъй като териториалният директор в това си качество не разполага с нея.

Преди изтичането на определения със ЗВР № Р-29002917007110-020-001/19.10.2017 г., срок за приключване на ревизията, със Заповед № Р-29002917007110-023-001/11.01.2018 г., издадена от М. Х. С. ревизионното производство е спряно. През този период лицето, което е възложило ревизията в качеството си на началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ - М. Х. С. е преназначено на длъжност директор в ТД на НАП – ГДО със заповед № 13/06.03.2018 г., издадена от изпълнителния директор на НАП. По тази причина, на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал. 1, т. 4 от ЗНАП, М. Х. С., в качеството на директор на ТД на НАП - ГДО е издала Заповед № ГДО-29/08.03.2018 г. Със същата заповед, считано от 07.03.2018 г., поради преназначаването на М. Х. С., правомощията за издаване на заповеди за изменение на ЗВР на основание чл. 113, ал. 3 от ДОПК, за издаване на заповеди за спиране на производствата по чл. 34, ал. 3 от ДОПК /или отказ за спиране/ и възобновяване по чл. 35 от ДОПК, както и да изпълнява правомощията на орган, възложил ревизията, по чл. 119, ал. 2 от ДОПК са възложени на Г. С. С., за конкретно посочените в заповедта ревизионни производства. В ДОПК и ЗНАП не се съдържа норма, която да оправомощава териториалния директор да издава заповеди за възлагане на ревизии, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски /с изкл. на случая по чл. 134, ал. 1 от ДОПК/. С разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от ДПК /отм./, правомощието за възлагане на ревизии е изрично възложено на териториалния директор, като е призната нормативно и възможността за делегирането му. С приемането на ДОПК, тази компетентност е предоставена изрично само на органа по приходите, което е основание да се приеме, че смисъла на закона, съдържащ се в чл. 112, ал. 2, т. 1 от допк, е това правомощие да бъде изключено от обхвата на материалната

компетентност на териториалния директор. Този тълкувателен подход е в унисон както с прогласените в чл. 4 от ДОПК основни принципи за самостоятелност и независимост на органа по приходите, така и с установената в чл. 10, ал. 1. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ забрана за изземване на компетентност от по-горестоящ орган.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗНАП, териториалният директор е един от органите по приходите. Точният смисъл на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК изключва идентитет на определящия и определения орган. Не би било допустимо териториалният директор да определи себе си за компетентен орган да издава ЗИЗВР и РА. Съгласно чл. 118. ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 119, ал. 2 от ДОПК, РА се издава от органите по приходите, посочени в разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП, в кръга на които не е включен териториалния директор. Тъй като РА се издава от органа, възложил ревизията и ръководителя на ревизията, то следва, че органите, които могат да възлагат ревизии, също трябва да са сред тези, посочени в текста на чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП.

По изложените съображения, съдът намира, че М. Х. С., в качеството си на териториален директор на ТД на НАП - ГДО не разполага с материална компетентност да възлага ревизии, нито да издава РА, поради което изцяло законосъобразно на основание чл. 112, ал.2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал. 1, т.4 от ЗНАП, директорът на ТД на НАП - ГДО е издал Заповед № ГДО-29/08.03.2018 г., с която са възложени съответните правомощия на Г. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ към отдел „Контрол“ в ТД на НАП - ГДО.

Относно установените задължения по ЗДДС:

1. Относно допълнително начисления ДДС:

Въз основа на договор, сключен със Столична община, [фирма] осъществява дейностите по организация, управление, контрол, отчитане и окачествяване на ОПП, реализация на приходи и разплащане с транспортните оператори. Отчитаният във връзка с осъществяването на тази дейност приход за дружеството е посочен в Договор № 119/11.04.2003 г., сключен със СО, съгласно който комисионната за ЦГМ ЕАД е в размер до 8,5% от централно реализираните постъпления, но не повече от определената в икономическата рамка комисионна.

Дружеството е действало като агент на СО при реализацията на приходите от дейността на масовия градски транспорт в столицата, отчитането на изпълнението на транспортната задача и разплащането с транспортните оператори. При формиране на данъчната основа на доставките към СО, [фирма] е приспадало дължимата му сума за комисионна от продажбите на превозни документи. По този начин е намалявало данъчната основа на облагаемата доставка. В данъчните периоди, в които получените парични средства не са покривали стойността на транспортната услуга, с начисления недостиг от дружеството е бил компенсирал приспаднатия размер на комисионното възнаграждение. В данъчните периоди, в които получените парични средства са превишавали стойността на транспортната услуга, поради извършеното от дружеството приспадане на сумата за комисионно възнаграждение от данъчната основа на продадените превозни документи, не е бил начислен данък върху цялата стойност на реализираните карти и билети за периода. Така, дружеството е изравнявало данъчната основа на получените от транспортните оператори доставки и данъчната основа на предоставените услуги на възложителя. Предвид обстоятелството, че ценообразуващи елементи на транспортната услуга са

продажбите на превозни документи, получените компенсации и субсидии, то същите участват като елементи и при доставките към възложителя. В тази връзка, органите по приходите са приели, че данъчната основа на доставката между [фирма] и транспортните оператори следва да се определи по общите правила на ЗДДС. Посочено е, че данъчната основа на доставката между СО и [фирма] е равна на данъчната основа на първата доставка, като договореното възнаграждение представлява отделна доставка.

Съгласно чл. 127, ал. 1 от ЗДДС /обн. ДВ, бр.63 от 04.08.2006 г., в сила от 01.01.2007 г./, когато данъчно задължено лице /комисионер/довереник/ доставя стоки или услуги от свое име и за чужда сметка, се приема, че лицето е получило и предоставило стоките или услугите. В разпоредбата на чл. 127, ал. 2 от ЗДДС е посочено, че в случаите по ал. 1 са налице три доставки.

Данъчната основа на доставката между [фирма] и транспортните оператори следва да се определи по общите правила на ЗДДС. Тя е равна на данъчната основа по първата доставка. Третата, отделна доставка, представлява договореното възнаграждение между комитента/доверителя СО и комисионера/довереника ЦГМ ЕАД, което съгласно чл. 5, ал. 10 от Договор № 119/11.04.2003 г. е комисионна в размер до 8,5% от размера на централно реализираните приходи. Предвид това основателно органите по приходите са приели, че същото подлежи на отделно облагане с ДДС и са начислили данък за периода м. 11.2012 г.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че ревизиращите органи обосновано са приели, че тъй като в договора със СО е определено възнаграждение за извършваната от [фирма] дейност, то това възнаграждение се явява отделна доставка и неправилно размерът му е приспадан от постъпленията от продажби на превозни документи. На основание чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, чл. 82, ал. 1 и чл. 25, ал. 6 от ЗДДС върху посоченото възнаграждение правилно е начислен ДДС в размер общо на 216 267,76 лв. за данъчен период м. 11.2012 г., ведно със съответните лихви.

2. Относно допълнително начисления ДДС за извършените услуги за „платено паркиране“:

Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС. На датата на възникване на данъчното събитие, данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Законодателят не обвързва изискуемостта на данъка с извършване на плащането по доставката, а с осъществяване на услугата. Следователно е налице изискуемост на данъка във връзка с извършени доставки на услуги, като за данъчна основа на последните следва да се приеме стойността на услугата за платено паркиране съгласно тарифния план за съответната зона.

Липсата на извършено плащане от страна на ползвателя на услугата „платено паркиране“ към мобилния оператор не може да е основание за коригиране на размера на данъчната основа, върху която се дължи ДДС, по аргумент на разпоредбата на чл. 115, ал. 1 от ЗДДС. На

държавите-членки е дадена възможност да не въвеждат като основание за корекция на данъчната основа неплащането или частичното неплащане от страна на получателя по доставката. При положение, че във вътрешното ни законодателство неплащането не е въздигнато като основание за корекция на данъчната основа, следва че Република България мълчаливо е упражнила правото си на дерогация. От тук и извода, че неплащането на услугата от страна на получателя по доставката не е основание за коригиране размера на данъчната основа на същата.

В договорите, сключени с мобилните оператори, [фирма] е приело дължимото възнаграждение да се определи на база реално събраните и получени суми от мобилните оператори през месеца, за който е дължима тази сума. Ползвател на услугата не е съответният мобилен оператор, за да може на база на клаузите от договорите с [фирма] да се твърди, че страните са постигнали споразумение възнаграждението да е в размер на реално платената сума. Ползвател на услугата по платено паркиране е съответният собственик на МПС, а мобилният оператор само опосредства ползването на услугата, тъй като същата се плаща, чрез изпращане на кратко текстово съобщение. Същевременно, цената на услугата е фиксирана и се определя с решение на СОС, съгласно чл. 57 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община.

Договорът за ползване на услугата по платено паркиране е особен вил адхезионен договор. Лицата, които желаят да ползват услугата, се присъединяват към договорните условия, едностранно утвърдени от [фирма], без да могат да влияят върху тези условия. Договореното дължимо възнаграждение между страните е това, което е регламентирано в решението на СОС. Неправилно е твърдението, че този договор се сключва със заплащане на SMS. Сключването на договора се извършва с изпращане на валиден SMS и доколкото такъв е налице, последващото плащане или неплащане на същия не рефлектира върху извършването на услугата.

Безспорно е, че обект на облагане е всяка възмездна облагаема доставка на стока или услуга. Изключенията от изискването за възмездност са уредени в чл. 6, ал. 3 и чл. 9, ал. 3 от ЗДДС. С тях законодателят приравнява някои доставки, за които данъчнозадълженото лице не е получило реално никаква насрещна престаия, на облагаеми с ДДС възмездни доставки на стоки и услуги. Целта на тази разпоредба е да се гарантира равно третиране между данъчнозадълженото лице, което употребява стоките/услугите за личните си нужди, нуждите за своя персонал или за цели, различни от независимата му икономическа дейност, от една страна, и крайния потребител, който придобива стоки от

същия вид, от друга страда. Освен ако не е налице безвъзмездна доставка, приравнена на възмездна, какъвто не е настоящият случай, тъй като отдаването под наем на места за паркиране е една от основните дейности на ревизираното лице, за да има основание за облагане трябва да съществува извършена доставка на стока/услуга, за която от получателя на същата да се дължи насрещна престация.

Като услуга по чл.8 от ЗДДС е дефинирано всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обръщение и от чуждестранната валута, използвана като платежно средство. В контекста на услуга с предмет - предоставяне на право на паркиране в обособените от СО места за паркиране и предвид това, че тази услуга се предоставя само в определени часови интервали от денонощието и през определени дни от седмицата, както и с оглед на обстоятелството, че предоставянето на услугата е с определена максимално допустима продължителност, за да е налице доставка на услуга, то безспорно следва същата да е извършена именно в рамките на тези ограничения. Паркирането в обособените зони за паркиране извън определените часове или в почивни дни няма да има характер на доставка на услуга, тъй като няма да е налице един от основните критерии за третирането и като облагаема доставка, а именно да е възмездна. За преценка законосъобразността на определените допълнително задължения по ЗДДС е въпроса доколко същите са доначислени на база SMS, които са изпратени в рамките на определените за платено паркиране часове и дни от седмицата, и дали същите касаят максимално разрешената продължителност за платено паркиране.

По изложените съображения, правилно при определяне на резултите за периодите от м.09.2012 г до м. 12.2012 г. не са взети предвид издадените без основание данъчни документи, като са определени следните допълнителни задължения:

-за м.09.2012 г. в размер на 6 608,49 лв.,

-за м.10.2012 г. в размер на 9 533,95 лв.,

-за м.11.2012 г. в размер на 3 410,48 лв. и

-за м.12.2012 г. в размер на 6 748,35 лв.

3. Относно установените задължения по чл. 194, ал. 1 от ЗКПО:

[фирма] е еднолично акционерно дружество с общинско имущество, с едностепенна система на управление, чийто едноличен собственик на капитала е СО, т.е. налице е свързаност по смисъла на §1, т. 3 от ДОПК между двете дружества. По делото е безспорно установено, че възложител на транспортната задача на територията на Столична община е самата СО посредством подписаните между нея и транспортните оператори договори за превоз на пътници.

Съгласно т. 2 от Решение № 328/28.06.2012 г. на СОС за разпределение на печалбата от търговските дружества с общинско участие след данъчното облагане за финансовата 2011 г. и отчисляване на дивидент за СО, **[фирма]** е освободено от отчисляване и внасяне на дивидент за СО за финансовата 2011 г. На дружеството е указано с реализираната печалба в размер на 3 830 784,20 лв., да бъдат погасени част от задълженията към транспортните оператори към 31.12.2011 г. в срок до 30.09.2012 г.

Разпоредбата на § 1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО сочи, че скрито разпределение на печалбата са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви „а“ и „б“. Разпределената печалба на **[фирма]** за погасяване на задължения на неговия принципал попада в хипотезата на скрито разпределение на печалбата по смисъла на §1, т. 5, б. „а“ от ДР на ДОПК.

[фирма] е поел задълженията на едноличния собственик на капитала - СО, която е задължена към транспортния оператор **[фирма]** във връзка с изпълнените транспортни задачи. Понесените от **[фирма]**, вместо нейния едноличен собственик на капитала, разходи за лихви попадат в хипотезата на скрито разпределение на печалбата по смисъла на §1, т. 5 от ДР на ЗКПО.

Настоящият съдебен състав намира, че правилно същите са квалифицирани като дивидент по смисъла на § 1, т. 4, б. „в“ от ДР на ЗКПО и на основание чл. 194, ал. 1, т. 2 от ЗКПО сумата на отчетените лихви за ревизирания данъчен период от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. в общ размер на 286 594,98 лв. е обложена с данък върху дивидента в размер на 14 329,75 лв.

Определение на понятието „дивидент“ е дадено в § 1, т. 4 от ДР на ЗКПО. Не е дивидент разпределението, което съгласно счетоводното законодателство е отчетено при разпределящото лице като разход, с изключение на случаите на скрито разпределение на печалбата. Сумите, с които **[фирма]** погасява задълженията на СО, се третират като дивидент. По отношение на отчетените разходи за лихви от **[фирма]** е приложима разпоредбата на чл. 26, т. 11 от ЗКПО, съгласно която не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които представляват скрито разпределение на печалбата.

Макар и изцяло собственост на СО, **[фирма]** представлява отделен правен субект и като погасява вместо едноличния собственик на капитала

си задължения към транспортните оператори, изплаща дивиденди по смисъла на чл. 12, ал. 4, във връзка с § 1, т. 4, б. „в“ и § 1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО. Настоящият съдебен състав намира, че правилно за платените вместо СО, попадащи в хипотезата на скрито разпределение на печалбата, законосъобразно е определен данък върху дивидента на основание чл. 194, ал. 1, т. 2 от ЗКПО в размер на 191 539,21 лв., ведно с дължимите лихви.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци, обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото е своевременно поискано. определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е в размер на 10 795,32 (десет хиляди седемстотин деветдесет и пет лева и тридесет и две стотинки) лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-29002917007110-091-001/19.12.2018 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 384/05.03.2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са установени допълнително задължения:

- за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2012 г. общо в размер на 62 764,05 лв. и определените лихви за забава общо в размер на 33 689,37 лв.,

- за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица за периодите от м.04.2012 г. до м. 12.2012 г. общо в размер на 205 868,96 лв. и лихва за забава в размер на 133 346,01 лв., както и

- в частта на допълнително установените задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от м.09.2012 г. до м.12.2012 г. общо в размер на 242569,03 лв. и лихви за забава в размер на

148 294,83 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 10 795,32 (десет хиляди седемстотин деветдесет и пет лева и тридесет и две стотинки) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: